

Nella Dans sidste dage, december 1987

Af Benny Strøm Nielsen – "Båds"

Bådsmand på Nella Dan fra 1973 til 1987

Kaptajn Arne Sørensen, overstyrmand Gustav B. Henriksen, førstestyrmand Magnus Olafsson, maskinchef Erling Helslev, kokken Ole Handorf og undertegnede bådsmand, Benny Strøm var blevet ombord efter grundstødning i starten af december.

Resten af crew'et blev hentet ud nogle dage efter af ham tyskeren – Icebird. Det var sgu' trist at se dem sejle afsted med konkurrenten.

Sammen med det lille hold blev jeg ombord under hele affæren. Var ikke i land en eneste gang. Den første nat under grundstødningen glemmer jeg aldrig. Det tordnede og buldrede i Nella for hver sø, der satte hende hårdere og hårdere op over stenene på stranden. Det var rædsomt.

Vi turde ikke gå ud i brovingerne af frygt for master, antenne og radaren rystede og svajede, som kunne brække af og slå os halvt fordærvet. Og der slog stadig dieselfuel op fra tankene. Det sgu' næsten det værste. Jeg gik i fire dage med dårligt syn og diesel i øjnene.

Jeg har stadig et blå mærke på ryggen fra den første nat efter et styrt fra lejderen ned til maskinen. Erling og jeg skulle ned og se, hvor slemt det stod til, mens det stod på. Vi skulle se efter, hvor højt vandet stod op på maskinen. Strømmen var sat ud, så der var mørkt som i en brøndgravers r..., så da en ekstra hård sø dundrede Nella i stenene, blev jeg kastet af lejderen og landede på ryggen ovenpå en af topboltene på maskinen.

For hulen da, det slog godt nok luften af ballonen, men jeg fik da rullet rundt og fik fat i lejderen igen. Boltene kan jeg stadig mærke.

Allerede dagen efter grundstødningen fik vi inspiceret skaderne. Nella lå med let slagside til bagbord og der stod ca. 60 cm vand op nede på kamrene i "sumpen" (mandskabsgangen nede under dæk med de meniges besætningskamre, red.).

Om fortælleren:

Jeg startede til søs tilbage i 1959 som messedreng på m/s Spigerborg hos CK Hansen, hvor jeg endte som ungmand, før jeg kom hjem og på søfartsskole i Frederikshavn.

Op gennem 1960'erne sejlede jeg på dækket af svenske skibe frem til slutningen af 1966, hvor jeg stod af i Napier på New Zealand.

Samme dag mønstrede jeg m/s Rikke Skou. Derefter blev det til nogle år med Mærsk på Arild Mærsk, Gjertrud Mærsk og sidst Dagmar Mærsk.

Fra 1973 var det Nella Dan.

Hun blev mit hjem og liv til søs indtil jeg til sidst blev smidt fra borde i julen 1987. Her endte min tid som sømand.

Som jeg siger: "Det er ingen skam at gå i land, når man bliver sat af".

Jeg stak aldrig til søs igen.

Senere viste det sig, at skaderne ikke var så store, som det så ud ved første inspektion, men det var nu slemt at se alt det vand i sumpen. Det hørte ligesom ikke til dernede.

Crew'et kom ud igen på LARC's inde fra stationen. Alle fik i hold en god halv time om bord til også at få bjærget privat grej og forsyninger med ind til land. Vi vidste jo, at vi nok kom til at sidde der nogle dage, før vi ville blive samlet op, så vi fik dannet kæde ned i henstuvningen og fik langet en palle øl op LARC'en – og en gammel dansk.

Der blev sat en pumpe i gang for at tømme vandet ud, men vi havde kun en enkelt dykpumpe, så det tog sin tid de næste dage at lænse Nella. Jeg husker, at jeg slæbte rundt på den pumpe og riggede den til, hvor der var vand.

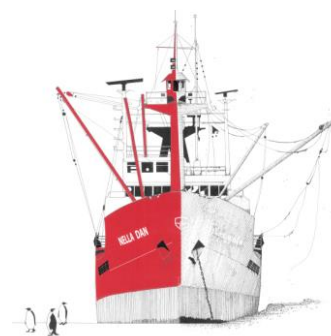
Det værste var egentlig ikke pumpen, men mine hænder var hudløse i håndfladerne fra evakueringen, hvor vi lå og holdt lodslejderen, som alle skulle ned af. For at holde igen og arbejde med søen og de LARC's, der kom ud, så hev og sled vi op og ned med lejderen med folk på. Det trak spor i håndfladerne.

Efterhånden blev sumpen og maskinrummet rummet tørt og den slat vand, der stod i 3 lasten, blev også pumpet ud. I 3 lasten var dækket revnet 20 cm, så der stod vand op i lasten nede fra en tank under lasten. Erling fik svejset og så kom der ikke mere vand op der. Senere blev skaden besigtiget udefra af dykkerne. Der var en revne i skroget under 3 lasten agter, så havvandet var altså trængt ind i vandtanken videre op i 3 lasten gennem revnen i bunden af lastrummet.

Da vi fik at vide, at crew'et blev hentet ud af Icebird, så var der nogle fra besætningen, som kom om bord for at pakke deres habengut og private ejendele i kufferter, tasker og køjesække. De fleste tog blot det mest nødvendige. Resten blev lagt op på køjerne. Vi regnede jo med, at turen igen gik til Australien på det tidspunkt.

Dagene gik med at besigtige og udbedre skader indefra. Erling og jeg blev et godt team i de dage. Erling fik startet hjælpemaskinen op, så det var power på værktøj, bomspil og den slags. Vi fik også rigget lys til i maskinen, så vi kunne arbejde dernede. Jeg hængte en spand op omvendt med en fatning og pære i.

Der gik vel omkring 14 dage til supply skibet Lady Loraine kom ned fra Melbourne. De satte straks i gang med at hive nogle pumper ombord. De

havde haft travlt inden afgang. Det var ikke det nyeste grej, de kom med, men det var nok, hvad de havde kunne nå at samle sammen i Melbourne.

Lady Lorraine havde ikke kran eller bomme til at losse med, så der var kun vores grej, der kunne rigges til. Jeg var alene om det – og med kun én bom, der kunne bruges og så lidt slagside oveni. Vi lå stadig på stenen med stævnen, så det var nødvendigt at surre hver enkelt del, så det ikke rovsede ned af lugen. Det var temmelig slidsomt.

Da de satte i gang for at hive Nella af stenene, var det forgæves. Der blev hevet og slidt i det flere dage i træk for at få os fri af stenen. Uden held. Vi hang godt fast. Vi var jo også gået på ved fuldmåne og højt vande, så vi måtte simpelthen vente flere dage på, at højvandet igen nåede så langt op, at det kunne lykkes.

Der gik vel 3-4 dage, før månen stod rigtigt.

Da vi kom fri, drev vi lidt rundt, før vi blev bundet fast til Loraine og lå der langs, medens de fik dykkere ned for at inspicere skaderne.

Det viste sig, at der var hul i styrbord 2 tank ved luge 2. Det var fra den læk, at der var blevet trykket dieselfuel op om ørene på os under evakueringen. Der kunne også konstateres, at der var en revne under 3 lasten. Det passede med vandet i lastrummet. Der var andre skader, men ikke noget, som jeg tænker ville hindre en hjemrejse til Australien. Nella flød sgu' fint og flot med en smule slagside. Ikke noget, vi ikke havde prøvet værre før.

Man begyndte at slæbe os ud fra Buckles Bay. Men så sprang den ene trosse, og fanden var løs blandt inspektørerne og rescue folk. Det lignede panik. Vi fik ordre til at forlade skibet omgående: "Forlad skibet; og det skal være NU!"

Hallo, rolig nu..., vi lå vel kun med 15 graders slagside. Det var jo ingenting. Normalt i søgang rullede vi snildt på 40 grader i dagevis. Ja, vi fik sgu' da en gang vand ned gennem skorstenen, så hele skibet satte ud, da vi blev ramt af en tsunami væg af vand. Jeg nåede dengang at sige farvel til styrmanden, jeg var på vagt med, før hun langsomt rejste sig op igen.

Nella var ikke en dame, man sådan lige lagde ned.

Jeg havde ikke tænkt mig at gå uden kuffert og pas. Arne og Gustav fortsatte med at bjærge logbøger og papirer. Vi var i gang med at bære besætningens kufferter op på helikopterdækket. Der lå mange allerede en del, da Erling og undertegnede blev forment adgang til apteringen. Det kom

til nogle temmelig karske meningsudvekslinger med inspektørerne. Jeg fik hentet min taske og det mest nødvendige på kammeret.

Vi kom ombord på Lady Loraine, hvor vi fik anvist et kammer. Jeg delte med en matros, der gik vagt.

Jeg havde en aftale med dykkerne næste morgen om at komme med over på Nella, når de skulle derover kl. 04:00. Jeg var klar kl. 04:00. Beskeden lød: "Vi venter til kl. 06:00". OK. Jeg venter. Beskeden kl. 06:00 lød: "Ikke nu; først efter frokost".

Kl. 08:00 stod jeg og så over på Nella, som lå et stykke agterude. Der kom en fin hvid røg op af skorstenen, og jeg tænkte: "Skiderikker; de sejler sgu' uden mig!". Kort efter væltede en grim sort røg op fra skibet. "Lort!, der er brand om bord...", tænkte jeg og røg ned i messen for at fortælle de andre, hvad jeg så. Det var selvfølgelig allerede rygtedes.

Ved 10-tiden begyndte man med slanger og vandkanon at fylde Nella med vand fra for til agter. Man brugte blandt andet 1 lasten. Herfra kunne vandet fortsætte via en dør, der var sprunget op under grundstødningen mellem 1 lasten og 2 lasten. Fra 2 lasten kunne vandet fortsætte ned i apteringen.

I løbet af formiddag lød der flere eksplosioner. Branden hærgede skibet. Aptering og 2 lasten var totalt indhyllet i flammer timevis.

Dagen igennem sejlede vi rundt med Lady Lorraine og så på, mens man pumpede tonsvis af vand ombord. På et tidspunkt var hun drevet tilbage ind mod Buckles Bay igen, så man fik en trosse om bord agter under heli-dækket og trak hende i halen som en gammel kat, der bliver pint. Det var sgu' noget sølle noget at være vidne til.

Søen var rolig og det var en stille dag, så man kunne i ro og mag ligge der langs den udbrændte Nella og pumpe time efter time. Ned ville hun ikke. Men det var slut. Branden havde raseret apteringen og der var stadig brand ombord, da agterskibet efterhånden kom under vand. Nella var jo en køn tøs med et lavt fribord agter, så det blev også heli-dækket, der gled under først.

Kl. 17:42 forsvandt stævnen på Nella og hun var væk for altid.

Dog aldrig fra mit hjerte og sind.

Jeg fik Macca (Macquarie Island, red.) at se en enkelt gang igen tre ugers tid efter, at vi var retur i Hobart. Nella var jo ude af spillet, så ANARE fik

assistance fra RAAF (Det australske flyvevåben, red.) til at sikre forsyninger til stationerne med nedkastning fra luften.

Jeg var heldig og fik en tur med RAAF ned til Macca med forsyninger. Det var lidt af en tur, og jeg morer mig stadig over, at folkene i lastrummet på flyeren var søsyge af den smule hoppen og dansen. Jøsses da. Det var ikke noget at tale om.

Vi skulle køre de hersens kasser ud over den åbne rampe agter, når vi løb op langs stranden med flyet ud for stationen på Macquarie. Det er jo bare en lille stribe grus, så det med at ramme første gang.

Bedst som kasserne slæder ud – og jeg skal have nogle billeder til erindringerne, så begynder tindåsen, vi flyver i at hoppe og danse. Jeg ligger på maven og hopper hen ad dækket mod rampen agter og holder i med tænder og kløer alt i mens jeg kan se min taske og kamera danse ud i vinden.

Der røg erindringerne.

